

и предъ ученицитѣ застана стариятъ, добъръ учитель. Но какво бѣше очудването на цѣлия класъ, когато видѣ задъ гърба на учителя едно непознато момче. Свински, нестригани царвули, шарена торбичка на рамо и мургаво, смутено лице. Селянчето стоеше задъ гърба на учителя и, като не знаеше, какво да направи, наведе очи и загледа остритѣ върхове на царвулитѣ си.

Въ това време учителятъ провѣряваше отсъствията, и погледитѣ на ученицитѣ се насочиха къмъ селянчето. Ёдни почнаха да се кискатъ въ шепи, други му подхвърляха подигравателни думи, а Клешо се понадигна отъ мѣстото си и високо продума:

— Гледайте какъвъ овенъ!

Учителятъ изправи глава, и ученицитѣ млъкнаха. Нѣколко минути минаха въ пълно мълчание, и после учителятъ почна да говори полека: „Имате новъ съученикъ. Това селско момче е помагало лѣтосъ на своитѣ родители и сега е преминало километри пеша, за да дойде въ града да се учи“. После се обърна къмъ селянчето, сложи ржка върху рамото му, усмихна му се нѣжно и продума:

— Ето твоитѣ нови другари, Камене. Седни при тѣхъ!

Едва сега, когато седна на посоченото мѣсто, цѣлиятъ класъ го загледа съ ново любопитство и едва не избухна отъ смѣхъ: косата на Камена бѣше остригана съ нѣкакви голѣми, овчарски ножици и приличаше на лошо окосена ливада — нѣкжде космитѣ отръзани до кожа, нѣкжде кожата порѣзана до кръвъ, а на други мѣста стърчеха цѣли храсти отъ косми. Каменъ не разбираше причината на това общо кикотене и продължаваше да седи, като отъ време на време хващаше голѣмитѣ си ржце и стискаше сплетенитѣ прѣсти, като че искаше да задуши въ себе си нѣкаква голѣма болка.

Отъ коридоритѣ долетѣ гласътъ на звънеца, и стариятъ учитель затвори вратата следъ себе си. Но